

rani. V zadnjem času se je na novo preuredila in nabavila lepo število novih knjig. Izposojuje tudi priljubljene Karl Mayeve knjige, katerih je v knjižnici že 17 dosedaj izišlih knjig. Dobite pa tudi druge najnovejše lepe knjige.

Hoče. Že precej časa se opaža, da brezvestni zločinci ne pustijo v miru niti mrtvih in krađe s pokopališča cvetlice, okraske, sploh vse, kar se da odnesti, tako da so nekateri grobovi naravnost opustošeni. To je vse obsodbe vredna brezvestnost. Žalostno je, ako že nedolžne cvetlice na grobovih naših rajnih niso več varne pred tatinskimi zlikovci. Pristojno varnostno oblast pozivamo, da posveti več pozornosti tem žalostnim pojavom.

Selnica ob Dravi. Bratovska nedelja. Naša bratovščina (živega rožnega venca za verne duše), znana po Slovenskem Štajerskem in tudi po sosednjih pokrajinah, obhaja svoj praznik v nedeljo, 3. novembra. Pridite, ki vam je mar vaš dušni blagor in blagor naših rajnih!

Sv. Trojica v Slov. gor. Najnovejše! Magnati padajo. — Tudi pri Sv. Trojici v Slov. gor. v trgu padajo. Dolgo vrsto let so se šopirili in košatili, koristili pa nič. Rasti so hoteli do neba. Toda, kdor previsoko leta, nizko pade. Divje kostanje mislim, ki so v trgu zavzemali samo prostor in ovirali promet, koristili pa tržanom niso prav nič. Trški olupševalni odbor je pametno ravnal, da jih je obsodil na smrt pod sekuro. Osem jih je padlo pretečeni teden, druge pa čaka ista usoda prihodnje dni. Žalovali bodo za njimi, mogoče, samo »štandardarje«, ki so ob sejnih in shodih romarjev v njihovi senci prodajali svoje blago in si ohlajali od kričanja razgreta grla. Tržani pa bodo veseli, ker bodo pridobili v trgu na prostoru pa tudi na izkupičku, ker se bo lahko postavilo več stojnic. Trg sam pa bo dobil vse lepše lice, kakor ga je imel do sedaj pa tudi bolj privlačno moč za izletnike in romarje.

Sv. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo v Št. Andražu pri Velenju ponovi n. splošno željo občinstva dne 3. novembra narodno igro »Črna žena«. Vsi prijazno vabljeni posebej pa še tisti, ki se prve prireditve niste mogli udeležiti.

Črna gora. (Od kedaj: »Ptujška gora?«) Pred kratkim sem kot »Črnogorski rojak« obiskal svoj rojstni kraj, kjer sem tamošnjega dolgoletnega trgovca vprašal, zakaj in kdaj se je prvotno ime »Črna gora« prelevilo v »Ptujško goro«, dasi nima ta trg s Ptujem nikake zgodovinske zveze, ker je oddaljen od tega mesta 12 km, in tamošnja »Ptujška gora« se pa imenuje »Mestni hrib« ter sem zvedel, da je to ime prevrgel prejšnji g. župan Peče in predložil to novo ime okrajnemu glavarstvu, katero si je ta predlog potem tudi osvojilo. Da se pa kar tebi nič in meni nič premetujejo naša stara krajevna imena, to pa vendar ne gre in mi tudi ne živimo več ne pod Italijani in ne več pod Madžari, katerim služi kot posebna slast, ako osebna kakor tudi krajevna imena čimbolj Slovencem izpačijo in bi bil okrajni glavar lahko kratkim potem gotovo zvedel, kako se glasi pristno in zgodovinsko ime tega kraja. Pravilno ime je pa »Črna gora« in ima radi tega to ime že v naravi, ker tvori gora velikansko »čera« žrneljščka, laporja ali sprimeka, ki se rabi za žrnlje, in ima na najvišji točki te čeri veliko cerkev, odnosno prejšnji tabor. Ta gora ima izredno znamenitost, ker ima kar na temenu te čeri pet pramenov vode, kar je nenavadno, ker ti v največji suši tudi ne presihajo, kar se mora priznati kot posebni dar narave, kjer najdejo na tisoče šteti romarji tudi vedno dovolj pitne vode prve kakovosti. Nek duhovnik, ki je svoj čas prepotoval goro Sinaj, je vrh tega ugotovil, da vlada tukaj popolnoma isto vodno razmerje, kakor na gori Horeb, o kateri je iz sv. pisma znano, da je tam Mozes iz skale privabil več pramenov vode s svojo palico. Res je sicer, da so nekateri, ki niso poznali pojma »čera«, v slovenščini začeli pisati »Črna gora« in je ta napaka celo prešla v napise starih cerkvenih zastav, toda ona lična gora na Moravskem, katera

tudi stoji na ogromni čeri, se istotako v češčini glasi kot »Černa hora« (gora), kajti v slovenščini so besede »črna« in »čera« popolnoma različne jezikovne tvorbe. Ker pa sedaj naša vlada stremi za tem, da ostane narodu vse nedotakljivo, kar je njegova last, upajmo, da bo v doglednem času naša »Črna gora« zopet dobila svoje staro zgodovinsko ime, in to ime tudi ni nikaka novotarija ali izmišljotina, kajti tukajšnji letopisec Karol Goldner je že leta 1855, dasi je bil trd Nemec, vedno le rabil ime »Črna gora«, ako je kaj objavil iz našega trga v Gradcu v časopisu: »Der Aufmerksame«. — Takih krajevnih ne-ustvorov se je pri nas precej vteplo in bi bilo umestno s časom vse ono spraviti v sklad z zgodovino kakor jezikoslovno, kar se je pokazalo kot napačno, čeprav se tudi naravni čut naroda temu protivi. — Davorin Žunko-vič.

Ljutomer. Praznik vseh svetnikov bomo letos v Ljutomeru slovesno praznovali. Pred procesijo bomo namreč najprej blagoslovili spominsko ploščo v svetovni vojni padlim vojakom naše fare. Plošča je vzdignjena na sprednji strani cerkve, nasproti kapeli sv. Florijana. Plošča je iz mostarskega granita. Na plošči je vrezanih 150 imen, toliko jih je padlo iz naše fare v svetovni vojni. Zlate črke je izdelal kamnosek g. Močnik iz Murske Sobote. Na ta način je odbor najlepše rešil vprašanje spomenika padlim vojakom. Po blagoslovitvi gre procesija na pokopališče, kjer bo najprej blagoslovljen novi veliki križ, ki je iz železobetona. Vse sedaj živeče farane bo preživel. Nato bodo sledile molitve za rajne. Pokopališče je letos na novo preurejeno, da na potih ne bo več tako blato kot je bilo prejšnja leta. Pokopava se po določenem načrtu, da bo tako pokopališče sčasoma dobilo spodobno obliko. Opomba: Tudi na pokopališču velja 7. božja zapoved, ki se glasi: ne kradi! — Trgatev v ljutomerskih gorcih še vedno ni končana. V gosposkih vinogradih imajo trgati še za cel teden. Zadnje dneve je vreme nagajalo. — Prosvetno društvo ima 10. nov. po osmi maši svoj redni občni zbor. Opozorjamo že danes vse člane, pa tudi nečlane, ki ob tej priliki lahko pristopijo.

vzdol, ko je zadel nenadoma z naprej nagnjeno glavo ob oviro. Pogledal je in prepoznal, da mu zapira pot s snegom obložena smreka. Neverjetno! Snel je z glave kapuco in pogledal med vejami proti vrhu. Ne, v tem slučaju ni šlo za črno okameneli preostanek predzgodovinske dobe, ampak za pravo, živo smreko; četudi so jo zveržili viharji na vse strani. Vse veje smreke so kazale proti jugu. Morala sta že doseči mejo, v kateri raste živo drevje!

Med tem, ko si je drgnil orjak opraskano čelo, je prepoznal dalje spodaj še več pritlikavih smrek in celo majhne skupine; stare, vojno preizkušene frontne bojovnike rastlinstva.

Spodaj pod varstvom skupine dreves je obstal, da bi določil, kje da je. Obrežje reke Northumbria je bilo mogoče še oddaljeno 15 km. Pa morda je že tudi v temi prekoračil reko, ne da bi se bil zavedel. Sklenil je, da se bo držal za naprej še bolj južno, nato pa sledil s pomočjo kompasa vzhodni smeri ob robu jezera, ker tamkaj nekje je moral zadeti na posamezne ter samotne iskalce zlata. Če bi že le ne bil tako izčrpan.

Obstanek sani je zbudil Franca. Zravnil se je v sedeči položaj in gledal radovedno okrog sebe.

»Kje sva, Lavison?«

»V pokrajini dreves.«

»Kako daleč še je do človeških bivališč?«

»Tako kakih 25 km«, je lagal.

Franco je vzdihnil presenečeno — veselo. Pozabil je na slabost, vrgel odejo s sebe ter skušal vstati. Zastonj! Šele potem, ko se je oprijel za deblo drevesa, je bilo videti, da mu bo uspelo, pa se je zgrudil koj po prvem koraku. Lavison mu je priskočil na pomoč, vendar ga je tovariš odrinil, kakor hitro je zopet stal po koncu.

»Bom že, Lavison... Šel bom sam...«

»Dobro. Vsekako je vredno, da poskusiš.«

Ponudil mu je roko in ga podprl. Tekom prvih minut se je spotikal neprestano, in bi ne mogel nikamor brez prijateljeve pomoči. Obča otrplost se je polagoma umikala iz udov in ko sta prekobacala poldrugi kilometer, se je že lahko obdržal sam na nogah.

Dalje sledi.

funtov sterlingov (to je okroglo 200 milj. Din).

Ras Nasibu,

vrhovni poveljnik abesinskih čet na južni fronti v pokrajini Ogaden, se je zgražal nad italijanskim bombardiranjem mesta Tafarekatan, kjer so pobile bombe več sto žensk in otrok. Po ravno omenjenem bombardiranju je rekel Nasibu: »Italijani ne bodo nikoli zavzeli Abesinije, če tudi nas pobijejo do zadnjega moža. Če bi prodrli do prepada pred glavnim mestom v Ogadenu, Harar, Hararja samsa ne bodo dobili. Abesinci smo imeli zgube v bojih pri studencu Ual-ual in pri Gerlogubi, vendar se držimo dobro.«